

На базата на тези откъси от интервюта може да се твърди, че „те“ не се движат свободно в градското пространство, а се ръководят от установени граници, които са резултат от акцентирането върху груповата им идентичност. Значението на тази характеристика се затвърждава и подсилва при контакта с не-ромите.

Както казах малко по-нагоре в текста, публичните институции в ромските квартали не са особено ценен ресурс за постигане на жизнените цели на индивидите. Те са слабо представени в географското пространство, ниско ефективни са и съответно имат по-малка тежест в социалното пространство. Инфраструктурата е в лошо състояние, но още по-показателно е, че липсват основни публични услуги – няма детска градина, детска площадка, парк, осветление, кошчета, библиотека.

И: Имате ли си някаква друга такава сграда? Библиотека?

Р: Не такива сгради си нямаме. Не, не нямаме. Имаме в училището библиотека, но мисля, че май е затворена вече (мл.13, Ф, м.);

няма детска градина в квартала (мл.21, Ф, ж.);

Р: Къде ходят децата на детска градина?

Р: Ами тук, долу някъде, казват, че ги водят, ама не знам точно къде.

И: А твоите приятелки водят ли ги там?

Р: Не, въобще. Много рядко да отидат на детска градина, и така. Повечето са си вкъщи (мл.16, Ф, ж.);

Не ми харесват улиците в квартала... Защото всеки, значи по план, да речем, тая къща, моя, е на 20 метра извън плана. Значи те си присвояват част от улиците. Е това не ми харесва. Абсолютно никъде нямаме осветление, боклуци навсякъде, нямаме контейнери, нямаме навсякъде кошчета, нямаме тротоари. Нямаме обозначени знаци, нямаме светофари... нямаме ги булевардите. Имаме едни тесни улички, булевардът го няма. Нямаме светлини, нямаме канализация. Ние имаме, обаче част от хората нямат. Нямат канализация, нямат водопроводи, нямат ток... Нямаме детски градини. Нямаме детска площадка в квартала (мл.16, Ф, ж.);

липсват зелени площи (мл.7, ХБ, ж.).